

KOSTNICKÉ JISKRY

Evangelický

týdeník

11/2018

28. března 2018

ročník 103

cena: 13 Kč

Průští číslo vyjde
11. dubna 2018

Z obsahu

- * Odkud je život?
- * Blahoslavenství a běda

Poselství k velikonoční neděli

POSLUŠNOST A POŽEHNÁNÍ DEUTERONOMIUM 28,2-3

Před vstupem do zaslíbené země slyší Izraelští nové Boží pozvání k životu v Boží blízkosti a pod Božím požehnáním. Nejde o nic jiného než o to, aby „poslouchali Hospodina,

svého Boha“ (v. 2 – EPB), aby „bez výhrad uposlechli svého Boha“ (SNC). Je to další klíčová chvíle v životě Izraele, kdy Hospodin vysvětluje, že poslouchat Boha se vyplácí. Co ta poslušnost znamená? Izraelští nemají hledat pomoc jinde než u svého Boha, nemají dát na jiné hlasy a uctívat cizí božstva. Povzbuzením k oddanosti Bohu má být Izraeli zaslíbení Božího požehnání. To je ovoce poslušnosti. V opačném případě platí, že lidská neposlušnost vede ke špatným koncům (Dt 28,15-26). Bůh chce svému Izraeli, své církvi požehnat, chce, aby se Božím dětem dařilo. Na věřících mají ostatní lidé vidět, jak je dobré a moudré se držet živého Boha. Proto Bůh volá k pravé oddanosti jedinému živému Bohu nejdříve své děti. Poslouchat Boha znamená žít v duchu smlouvy. Pán Bůh drží své slovo a plní své sliby. Ovšem Izrael je v tomto smluvním vztahu nestálý.

Nechá se tak snadno svést jinými hlasy a zrazovat svého Boha. Proto potřebuje Boží napomínání. Ještě jinak: Pánu Bohu jde o to, aby chom ho brali vážně. O to šlo v dějinách Izraele tehdy a o to jde i dnes. Abychom brali Boží milost, Boží odpuštění v Ježíši Kristu vážně. Jako výzvu k proměně, jako příležitost k novému životu a k nové oddanosti Ježíši Kristu. Také o letošních Velikonocích myslíme na to, že jedinečným příkladem poslušnosti a oddanosti Bohu je Ježíš Kristus. Díky Jeho „poslušnosti až na smrt“ (Fp 2,8), díky jeho životu podle Boží vůle (J 4,34) můžeme jako Boží děti a Kristova církev žít z Boží milosti nový život. Ovocem Kristovy poslušnosti je požehnání pro svět. Ježíšův život je pro křesťany výzvou, aby svého Pána následovali také v poslušnosti a stali se požehnáním pro druhé.

Bronislav Kaleta,
kazatel Církve bratrské

Hle, člověk

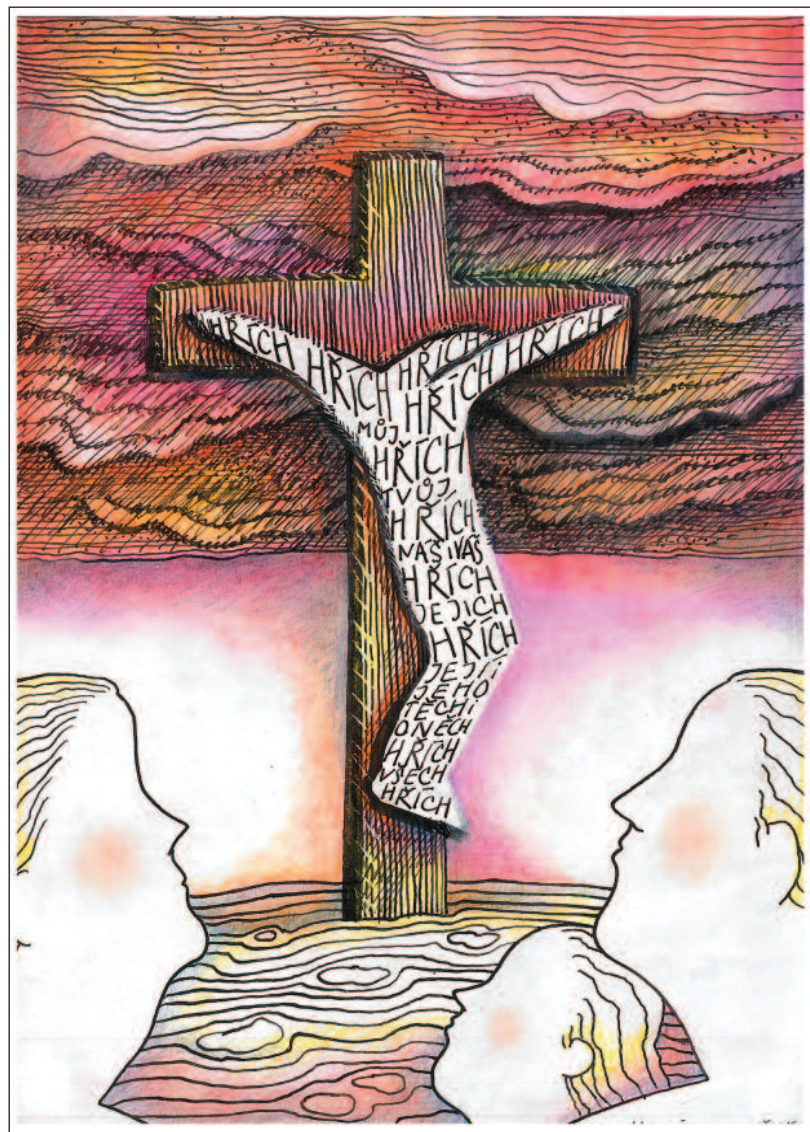
Déle než dva tisíce let už mluvíme o dobrodinci odhodlaném změnit člověka a tak zachránit náš svět (J 3,17). Co jich s tím od té doby přišlo, ale s ním pořád nejsme hotovi. Opětovně vychází, aby rozsílal, bezdomovec zvoucí nás domů (Mt 13,3; 8,20). Troufli si i odstrčení a všelijak vadní, co jich tenkrát bylo zvyklých držet se stranou na žebrotě, a on si jich všiml. Dokonce úspěšně léčil. Rozkřiklo se o něm, že vrací zdravý tělu i duši. Šli za ním ti, s nimiž ostatní skoncovali, i pro mizeru měl naději: „Hřích přece není na doživotí.“ (Mt 9,6) Lidí se to zmocňovalo: „Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí“ (J 8,32). Stal se událostí, zjevením.

„Pojďte ke mně a odpočnete si“ (Mt 11,28), říkal udřeným a ztrápeným. „Proč ne? Za pokus to stojí.“ Lidem s ním bylo dobře. Míval kolem sebe zástupy. „Podívejte se na mě a spatříte toho, který mě poslal. Kdo vidí mne, vidí Boha“ (J 12,45;14,9). „Neslychané! To sis dovolil dost!“ mračili se ti, co měli zbožnost v popisu práce: „Platí a vždycky platilo: Na nás se dříve! Na nás je vidět, co chce Bůh. Odkdypak má Hospodin zalíbení ve všivých žebrácích? Ví, co dělá, když hříšníky nešetří. V nás má zastání. Mojžíš se Zákonem jde s námi. I proroci kárají tu sebranku a hrozí...“ A tak trestali (J 9,34), ale líp nebylo.

J 3,17; 19,5

Stále víc lidí odcházelo za tímhle z vesnice, který říká Bohu Otče, ačkoli přišel na svět v Josefově tesařství do obyčejné rodiny, jak ji znali (J 9,34). Pro všechny učiněná návštěva Boží: Veselí se s profláknutým Zacheem (L 19,1nn), ani za Alfeova Léviho, na cle kde koho odírajícího, se nestydí (L 5,27nn). U Šimona farizeje jí s požehnáním chléb, ale zatrne ti, že snad vidí do toho, co pod pobožností skrýváš. I bez řeči má jasno, co a jak, co ano, co ne... (L 7,37-48). „Poslyšte, není on Eliáš? Oživlý Jeremiáš nebo jiný z velkých proroků? Že by králův opovědník Křtitel z mrtvých vstal?! Svede snad Mesiáš, kterého čekáme, víc než tenhle

Dokončení na str. 2

Velikonoční reflexe

Když mi bylo jedenáct let, poprvé mne překvapil dosud nepoznaný blažený pocit. Byla to hřejivá vlna vděčnosti, která mne zaplavila při myšlence na ukřižovaného Krista a jeho utrpení pro nás. Co ho to muselo stát, pomyslela jsem si, tolik bolesti... Byla Bílá sobota a věřící měli ten rok nově zakázáno vyjít jako každoroční velikonoční procesí z kostela. Byla padesátá léta. Nepamatuji si, jaké bylo tenkrát počasí, blížící se Velikonoční pondělí s barevnými kraslicemi a mrskutem mne nijak nevzrušovalo. Jen jsem tak sama stála a zpovzdálí kostela zkoumala, kde se ten hřejivý pocit ve mně najednou vzal. V životě pak přišel později ještě několikrát. Dotek Boží lásky, světlo prohlédnutí a nového poznání, nesa-mozřejmost milosti.

O Velikonocích již sluníčko začíná hrát, jaro je na spadnutí, kolem nás bzučí první probuzené včelky, zelené rostlinky budují svá příští okvěti a připravují pestrobarevný majáles květů, plodů i vůní. Příroda je mocná čarodějka, tvrdí mnozí slovní mistři pera a slaví Velikonoce jako svátky jara. Ten, který mistruje přírodu i slovo, ví své... Celý vesmír je jedno jeho mistrovské dílo. Až po tu poslední rostlinku, kvíteček, buňku i atom. Jako dobrý Hospodář bdí nad svým stvořením a není mu lhotejné, když silnější utlačují slabší a bezbranní přicházejí o místo na slunci.

My lidé, jsme málo odolní vůči svým nedobrým sklonům, svému sobectví a zlé vůli. Máme svobodu volby, ale pohnutky ke zlému jsou mnohdy lákavější a přirozenější. Vyhovět jim je také snadnější. Sebezápor se nenosí. Člověče, nevaž se, odvaž se, je heslo dneška. Odvaž se čeho? Odvaž se od lana, které tě drží nad propastí? Tam hrozí pády, zranění i záhuba. Záhuba a nepokoj jsou plodem hříchu. A sklon ke hříchu je naší dědičnou vybaveností. "Kdo mne vysvobodí z tohoto otroctví hříchu?", volá apoštol Pavel. "Chci činit dobré a dělám místo toho zlé..."

Rodiče se obávají, když jim odcházejí děti do světa. Rádi by je uchránili před pády a úrazy, úskalími, které v nevázané a sobecké společnosti hrozí. My sami si od našich negativních sklonů pomoci neumíme. Milující bývají schopni přinést velké oběti pro své milované, málokdo však dá za druhého, je-li nutné jej zachránit, svůj život. Velikonoce jsou realitou toho, že je tu někdo, kdo nás prohlásil za své milované a svůj život za nás opravdu dal. Realitou toho, že nebeský Otec připravil svým dětem cestu záchrany, odpuštění a požehnání. Daroval jim život v plnosti, život, který smrtí nekončí.

Dokončení na str. 2

Jak slavit Velikonoce?

„Ty nebudeš na Vánoce doma?“ v onom prosincovém čase, v těchto letech ne příliš často zasněženém, se občas taková otázka ozve. „Na Vánoce já chci domů“, tak to zpívá Hana Hegerová a totéž většina z nás i cítí. Myslím, že nejen nás, o nichž noviny píší jako o Čechách, kteří vypili tolik a tolik piva, snědli tolik a tolik špekáčků atd. Rodinné krby v té zimě vábí a my, kdo nejsme sami, bychom měli aspoň vzdáleně tušit, že leckdo by rád trochu toho tepla, ač není přímo příbuzenské!

A Velikonoce? To už se hlásí jaro, láká ven hřejivou překotností!

Někam vyjít, když ne zrovna vyběhnout! Něco změnit!

Velký Pátek! pořád ještě nový svátek, pak klidná Bílá Sobota, v katolickém či pravoslavném prostředí korunovaná Slavností Vzkříšení. Docela škoda, že nic takového v protestantském prostředí nevedeme. Pak rovnou ona neděle, a často bývá slunečná, s písní Bud' tobě sláva!

A myslíte, že bezpečně vím jak slavit? Příliš ne.

V Horní Čermné, což je nedaleko Lanškrouna, si zvykli prodloužit sváteční naladění ranním čtením z Písma ještě na Hod Boží velikonoční. Jediným komentářem k textům o z mrtvých vstání je hudba: Varhany, violoncello, housle, jindy též zazní sólová píseň. Podle toho, kdo se zrovna na tamější muzické faře vyskytuje. Příjemná meditativní slavnost v kostele, kde, i přes topení v lavicích, nebývá žádné teplo, jež by svádělo k usínání. Opravdu cosi duši oblažujícího! Pak jdeme posedět u různých dobrot a teplých nápojů, venku pobíhají koledníci, snažící se pošlehat každou ženskou sukni.

Tedy normální české venkovské Velikonoční pondělí. Ale přece čímsi ozvláštňené! Nejen o Velikonocích denně kousek slavnostnosti přeje

Eva Budzáková

Z církví doma i ve světě

ZEMŘEL PROSLULÝ FYZIK STEPHEN HAWKING, BYL ČLEMEM PAPEŽSKÉ AKADEMIE VĚD
Ve věku 76 let zemřel 14. března britský vědec Stephen Hawking, který patřil mezi nejvýraznější teoretické fyziky současnosti. Svojí prací významně přispěl k rozvoji kosmologie a byl také úspěšným popularizátorem vědy. Ačkoliv se nikdy netajil svým ateistickým pohledem na svět, od roku 1986 byl členem Papežské akademie věd a během života se osobně setkal se čtyřmi papeži. Se Stephenem Hawkingem se jako první papež setkal v roce 1975 Pavel VI., který ho také ocenil zlatou medailí Pia XI. za přínos vědeckému poznání. „Máme radost, že můžeme ocenit pana Stephena Williama Hawkinga, jehož vědecké studie o vzniku ´černých děr´ si vysloužily mezinárodní věhlas ve vědecké komunitě. A jako výraz zájmu o váš duchovní život a život vašich blízkých vám udělujeme apoštolské požehnání,“ řekl papež Pavel VI. na závěr setkání v akademii. Naposledy se se Stephenem Hawkingem setkal v listopadu 2016 papež František. Během setkání mu požehnal a poděkoval mu za jeho práci v rámci Papežské akademie věd. Dále pak členy akademie ocenil za jejich přínos v oblasti ochrany životního prostředí a vyzval je k vytvoření nového modelu, který by řešil klimatickou krizi a její dopady na člověka.

RaVat

Z KŘESŤANSKÉHO TISKU

Stovka českých katolíků, laiků, odeslala dopis papeži Františkovi poštou do Vatikánu. Signatáři dopisu žádají, aby úřadující kardinál Dominik Duka dosloužil o svých dubnových narozeninách, kdy mu bude 75 let. Přitom je na papeži, zda kardinálova resignace, jak se v daném věku vyžaduje, bude přijata, nebo bude jeho mandát ještě prodloužen. Důvodem ukončení mise má být dle žadatelů Dukovo sblížení trůnu a oltáře, přfklon k nacionalismu, striktní stanovisko ohledně rozvedených a znovu sezdaných katolíků aj. Souběžně někteří čeští politici se ohradili proti dopisu skupiny katolických laiků papeži Františkovi. Podporu kardinálovi Dominiku Dukovi vyjádřili také prezident Zeman i exprezident Klaus, který dopis označil za udavačský. Miloš Zeman napsal dokonce papeži osobní dopis ve prospěch kardinálova setrvání v úřadě. Causa již žije svým vlastním životem. Následně se zformovala iniciativa „antidopisu“ na pomoc kardinálu Dukovi, jenž získal značnou podporu.

Ve spolupráci s Katolickou teologickou fakultou University Karlovy probíhá v Ruzyni od roku 2009 bakalářské studium teologie. Fakulta nabízí studium prostřednictvím Vězeňské služby po všech mužských věznicích v republice. Kdo o obor projeví zájem, musí získat souhlas Vězeňské služby a projít fakultním přijímacím řízením, které probíhá přímo v Ruzyni. Když zájemce uspěje, přestěhuje se do pražské věznice na celou dobu studia. Může si pak určit, zda to dotáhne až ke státním bakalářským závěrečným zkouškám a zvýší si tak kvalifikaci, nebo studium ukončí před tím a získá alespoň certifikát o absolvování kurzu celoživotního vzdělávání.

V Pensylvánii došlo letos v březnu k prazvláštní svatbě církve „Svatyně světového míru a sjednocení“. Údajně její členové budou „pást a rozbíjet jako hliněné nádoby“ (Žalm 2). Mají být inspirováni knihou Zjevení. Jednalo se o obřad, při němž si 250 párů obnovilo manželský slib. Přitom bylo požehnáno jejich poloautomatickým zbraním, které měli při ceremonii sebou. Pušky měly být nabité. Nevěsty v bílém, zeniši v černém s motýlky. Cítí se být povolání použít „sílu železné hole ne proto, aby utlačovali, jako se to děje v satanských církvích tohoto světa, ale aby pomáhali Božím dětem“.

(kar)

Velikonoční reflexe

Dokončení ze str. 1

Pročítáme-li si velikonoční události od Exodu ve Starém zákoně až po Ježíšův příběh, vidíme, jak je Bůh k hříchu nesmířitelný. Svatost se prostě s hříchem nespojí. Vždy je tu oběť, krev, utrpení, Boží hněv a odpor. Zlu se musí odejmout působivost skrze živé údy. Zastavit jeho infekci. Zkázonosné viry nemoci je přece také třeba umrtvit, aby nás nezničily. Bolí nás smrt obětovaného zvířete, bolí nás smrt Syna člověka. Možná, že si starozákonní člověk uvědomil, že svým hříchem může za utrpení živého tvora a bylo mu ho líto. Měl by pádnější důvod krotit svou hříšnost. Realitou však je, že lidské viny stály umučení Božího syna. Čteme-li o velikosti Kristova utrpení, zaráží nás, jaké krutosti jsou lidé schopni. Divíme se, že to všechno přišlo od nich namísto vděčnosti za mnohá prokázaná Ježíšova dobrodiní. Lze to sledovat již od narození Božího dítěte: "Není tu místo pro tebe" zní z Betléma. Vzápětí tam Herodes vyvraždí všechny narozené chlapce, aby si pojistil svůj trůn. Farizeům Ježíš také očividně vadí, nechťejí přijít o své prioritní postavení a plánují jeho popravu. Učedníci tvrdě spí, když Ježíš bojuje rozhodující životní zápas v Getsemanské zahradě. Při zatčení jej opustí, jeden ho zradí, druhý zapře. Když vidím v chrámech obrazy znázorňující čtrnáct zastavení Ježíšovy trpitelské křížové cesty, neubráním se jinému pohledu. Představím si na obraze, na místě zmučeného Krista prázdné bílé místo. Prostě jen bílou siluetu a na ní slovo BŮH. A řeknu si, tohle všechno učinili lidé Bohu. Toto všechno si Bůh nechal od svého tvora líbit. Odmítání, křivé obvinění, výsměch, poplívání, bičování, svlečení z oděvu, rány, naložení břemene i trnové koruny, hanu i popohánění, urážky, proklání hřeby i kopím, kříž a zabití. Pak uložení do hrobu a následné zavalení hrobu velikým kamenem, aby tam už zůstal navěky. A když přišlo zmrtvýchvstání, tak

Hle, člověk

Dokončení ze str. 1

člověk?“ (Mt 16,14 J 7,31). „Tak dost!“ rozčílil se nejvyšší kněz, a radní pustili do světa fámy: „Kdo ví, co za tím je. Sobotu nesvětí, ruce si nemyje, chrámu si nevází a sotva kdy se postí. Že před ním couvají ďáblové? (Mt 9,34) Právě takhle se kníže temnosti předvádí. Ještě že do toho vidíme! Běda kdo mu naletí! Smrtnelný mezi smrtníky dělá se Bohem, a vy nic?! Nechápete? Nepochází vám že se rouhá? Poslyšte, co na to Mojžíš,“ (J 10,33) strkají lidem pod nos kamení: „Pryč s ním!“ (Lv 24,11) A nic. „Lůza zlořečená (J 7,49), odjakživa jdou po krvi a na jednu nezájem? Přitroublí, Zákona neznalí, povedená stafáž samozvaného Mistra! Inu jaký pán, takový krám. Leč všeho do času, spasiteli! Každý je na prodej i takový, co se s tebou modlí, a půjdem najisto.“ Podali si ho v noci a kdopak ráno riskne, že ho v tom semelou! „Tak vidíš, blázníku, a kdepak zůstal ten tvůj Otec? A parta směšných nohledů z Galileje? Ani neceknou, když Mistru mocného slova i skutku takhle došel dech...“ Nedohledná hlubokost propasti; hrůzu, kterou na sebe vzal, nedomyslíš. Nenaložil sis příliš, Bože? Milého Syna moří a týrají lidi otrlí hříchem světa. Není ti líto, žes učinil člověka? (Gn 6,6) Příliš definitivní je smrt, aby ji kdo dokázal vzít zpátky. Že třetího dne vstane a tenhle sešup do pekel zastaví? Kdo tomu uvěří? Sotva kdo z těch kteří ho nepřijali; ale jsou v koncích i ti, které jsi mu dal, Otče. Je po nich, jestliže ho slávou obestřenoho nepotkají... A tak spolu s ním i je Bůh ze smrti znovu stvořil. Znovu zplodil do ži-

vě naděje ke spoludědictví v odvěké Synově skutečnosti SLÁVY, v níž ho spatřili (1 P 1,3,4). Jeho zmrtvýchvstáním, viděním jeho SLÁVY se staré, ustrašené, nerozumějící, malověrné učednictví jako ze skořápky vztáhlo k životu smrti zjevenému, hojnějšímu, věčnému (1 P 1,3-4; J 17). Ale co my, kteří jsme neviděli? Jak nás promění zmrtvýchvstalý Pán k bytí s Bohem? Nás a všechny, jimž nezbyvá, než skrze jejich svědectví uvěřit? (J 17,20) Nuže Duch toho ŽIVOTA (Ř 8,2) nás nenechá jen věřit dávnému příběhu mezi příběhy, ale obrací nás a osměluje k živé víře v něho: „Srdcem k spravedlnosti, ústy k spase-ní.“ (Ř 10,10) Geniální francouzský matematik a fyzik Blaise Pascal (1623 - 1662), po svém obrácení 1654 port-royalský samotář a jezuity nenáviděný janse-nista, uvěřil, že není odbytých zále-žitostí před Bohem. Neminuly, ne-zapadly do vzpomínek skutky jeho milosrdenství a záchrany, aby se jejich památka mohla stát zbožím v církevní pozlacené čekárně na budoucnost, nabídkou v domě ku-peckém, kde kvete předprodej pořá-dí do spásné destinace Páně. Jakkoli slavně usedl Kristus po pra-vici Otce v nebesích, Blaise Pascal ho vídá „v agonii až do konce věků“ (Myšlenky, Praha 1937). Nemylme se, drama trvá. Nepravostí roz-množujeme jeho trápení a bolest (Gn 6,6). V krajnosti Božího DNES je svět, který miluje, v koncích. Vždy na konci věků, jako byl tenkrát. Ne z prvokřesťanského zmyšlení, jak se někdy hodnotí vypjaté očekávání Božího jednání. Končíme. Hyneme se svými sny a žádostmi. Po jed-

Moje víra

Víra, která má kořeny v lásce, je hybnou silou života a má zázračný vliv na duši – řekl mi kdysi dávno bratr kapucín – taková víra nás táhne z nížin do vysokých hor, odkud můžeme už nyní zahlídnout zaslíbenou zemi a osvítit nás poznání pravdy, bez níž se věřit nedá. – Čas od času si vzpomenu na dobrosrdečného mnicha, u něhož mě okouzlovaly řemín-

ky na sandálech, hnědá kutna s kapucí, převázaná bílým provázkem, zvaným cingulum, ale především úsměv na jeho rtech, které tiše odřikávaly modlitby ze žaltáře, abych si mnohem později uvědomil, jak pravdivá byla ta slova o víře právě v jeho laskavém podání, protože víra žije, prospívá a roste v lásce, ale to jsem už musel pochopit sám, že víra bez

se bude tvrdit, že je to lež. Nedělá toto většina lidstva Bohu dodnes? Nevysmívají se a neuráží jej, jak v minulosti, tak v přítomnosti, mnozí ? "Jiným pomáhal, sám sobě nemůže", znělo tehdy z lidských úst pod křížem. Ano, Bůh si nemohl pomoci, jeho láska k nám otevřela naplno svou náruč. "Otče, odpusť jim, vždyť nevědí co činí", zazněla odpověď z úst Krista křížovaného. Obrazy křížové cesty mi evokují ještě další neobvyklý pohled. Na Ježíšově postavě vidím nápis HŘÍCH, nebo hříchy. Vždyť Ježíšovo tělo bylo na Golgotě učiněno hříchem, ačkoliv byl naprosto nevinný (Ř 8,3). Tehdy na něm spočinula vina nás všech, všechny hříchy, co byly kdy na světě spáchány. Stalo se tak dle Boží vůle. Bůh sám se ujal našeho vysvobození z otroctví hříchu. Tenkrát, před dvěma tisíci lety na Golgotě, byl hřích jako faktum, Ježíšovou smrtí zabit a zmařen také. Nyní je paralyzován a ztratil už svou moc i dopad. I my můžeme s vlastním hříchem nakládat tak, jak zacházeli zákonníci se zločincem. Přibít mu, obrazně řečeno, jeho živé údy na dřevo. Zabít ho, a tak zbavit vši aktivity. Nebo odsoudit a zavřít na doživotí do vězení. Nemáme-li takovou sílu, což při vši upřímné snaze nemáme, odvrácením se od hříchu a vírou i přivlastněním si Kristovy zástupné oběti, se dílo záchrany a spásy při nás skuteční. Přijmeme to jako realitu. Velikonoční zabitý beránek, jehož krví potřel starozákonní izraelský lid veřeje svých dveří, zastavil ruku anděla smrti a lid vyšel živý a svobodný z Egypta do země zaslíbené. Velikonoční ráno vstal z hrobu Boží beránek - Kristus, živý a oslavený. Odplata za hřích-smrt ztratila svou moc, Boží hněv nad naším hříchem byl díky Ježíši Kristu usmířen. Boží dílo naší záchrany a spásy je velkolepé. Platí pro každého, kdo jej ve víře přijímá. Vyjděte z Egypta, vyjděte z otroctví hříchu, vyzývá nás Boží slovo. Před vámi je země zaslíbená. V obrácení a ztišení bude vaše spása, v klidu a důvěře vaše vítězství. (Iz 30,15) Je dokonáno, neboj se.

Marie Plotěná

J 3,17; 19,5

nom? Po stovkách? Po tisících? „Váš čas vždycky je hotov“ (J 7,6). Odcházíme a děje se soud. Soud jako diagnóza. Přišlo světlo na svět. Přišlo v naději, že se KAIROS té krajnosti Boží ještě prolne s něčí časností k záchraně; k zázraku obrácení, k resuscitaci člověka k životu věčnému.

V tom světle se účastníme Kristova vzkříšení: „SLÁVU, kterou jsi mi dal, Otče, dal jsem jim, aby byli jedno jako my.“ (J 17,22), modlil se před smrtí. Čím se vzájemně lišíme a co by rozdělovalo, činí naděje té SLÁVY (Ř 5,2) vedlejší. Povstali jsme s Kristem (Ko 3,1) a existujeme v jeho světle. V jeho světle spolu komunikujeme, a jeho krev, jeho faktická bolest, nás nenechá vůči hříchu lhostejnými (1 J 1,7). Že by tohle bylo tmelem jednoty? Jak se známe, byl by to zázrak. A vskutku jedině zázrakem, mocí a optikou Kristova vzkříšení, se stáváme svatým shromážděním. Milování, kterým ho Otec miloval, je v nás i ON, živý oslavený Pán, v nás (J 17,26).

A přitom kdykoli jíme ten chléb a kalich Páně pijeme, každý sám sebe v pokání zkoušíme přítomnou, v Bohu aktuální jeho smrtí (Zj 5,6), kterou zvěstujeme, dokud nepřijde (1 K 11,26.28.).

Jmenovitě, po jednom, adresným oslovením a setkáním koná Bůh spásu světa. V písni „Pane, jenžs mne koupil sobě...“ se Pascalův o málo starší vrstevník, běženec třicetileté války, Jan Amos Komenský, modlí k trpícímu Kristu: „... ať víc nekřičují tebe, dej mi k tomu pomoc z nebe.“ („Praxis pietatis“ 1641) Amen.

Samuel Jan Hejzlar

dobrého srdce je výstavní dům bez oken, krásná loď na suchu a drahým kamením roubená studna bez pramene. Lidská povaha je od nepaměti stále stejná – tordil bratříček kapucín – a mylí se ten, kdo ji chce bez lásky šlechtit, modernizovat a měnit, transponovat, komplikovat a převádět do cizích termínů – a vyprávěl příběh o studentovi, který sháněl v knihkupectví nějakou novější knihu o anatomii a smutně odložil nabízené publikace – Tyhle jsou staré nejmní deset let. – A prodavač mu pravil – Milý pane, v lidském těle za posledních tisíc let žádné kosti nepřibýly. – Ani k lidské povaze za tisíce let nic nepřibýlo – dodal můj učitel.

Chybu je tedy marné hledat ve způsobu víry nebo v náboženství, ale najdeme ji v lidském srdci, v němž ustydla láska, neboť ztracený cit nahrazujeme množstvím slov a prázdných modliteb.

A kdo čte Bibli se srdcem otevřeným sám brzy uvěří, že cílem všeho stvoření je milování živých bytostí, které se poznávají a přijímají a ztotožňují a ve víře spolu stoupají na vysoké hory, odkud mohou zahlédnout zemi zaslíbenou, a na těch výšinách se jim otevírá pohled na stvořené světy, kterým předcházela láska Tvůrce, aby se nyní, po stvoření Země, i mezi námi skutečňovala láska. A až se z božského pramene naplní všechna srdce lidská, stvoření ustane a láska bude navěky – tak tuhle pravdu v sobě nesu a nic na ní nechci opravovat a natož měnit; došel jsem s ní až k vám, přátelé v lásce zakotvení, stoupající k horám, ve snaze svou námahu za pravdu víry směřit.

Jan Schwarz

Kristova záchranná potupa

První příjemce listu Židům vyznačuje malátnost a únava i zklamání. Situace křesťanů není nijak snadná. Patrně i proto posílhávací adresáti po cestě zpátky; po návratu do synagogálního společenství, do kultické a občanské zajištěnosti. Vždyť židovství skýtá v dané situaci i vnější ochranu před ohrožením. Z celého listu zaznívá nepřeslechnutelný důraz, že ještě nejsme v nové zemi zaslíbené, v nebeském království. Církev je stále putující lid. A ten je teprve na složité cestě do věčné vlasti. Viditelná proměna světa, stejně jako i mého a našeho postavení, tu rozhodně ještě není. Jak udržet pořádně dlouhý dech a nerezignovat? Ano, i my míváme leckdy „zemdlené ruce a klesající kolena“ (Žd 12,12). Vždyť křesťanství, opravdové vyznávání Ježíše Krista, může s sebou přinést a přinášet leccos nepřijemného a nepopulárního. Není snadné mít odvahu k vědomé jinakosti, kterou značná většina okolí nepochopí. Je možné se prosadit nenásilím, slušností a láskou? Žít skromně a nenáročně?

Cudná a střízlivá církev ví, že má stále čekat. A to trpělivě a v důvěře. Evangelium zvěstuje Ježíše Krista, který skončil neslavně na kříži, „venku za branou“. Tato skutečnost se leckomu nelíbí a stává se kamenem úrazu. Jak věřit v toho, pro něhož není ve světě místo na výsluní? Bez trpícího, ukřižovaného Krista, se však církev nikdy neobejde. V něm je pravý zdroj a zřídlo spásy. Církev není věrna svému poslání, pokud se její hodnotový systém bude kryt s tím, co se zrovna a všeobecně „nosí“. Nemusí mít ani mindráky, jestliže v tom a onom nestačí držet krok s dobou a jejími trendy.

Bizarní projevy v církvi

Tímto článkem chci odpovědět na dotaz jedné sestry, která má určitý problém s bizarními projevy v církvi. Ocituji větu z jejího dopisu: *„Dnes k nám do České republiky přijíždějí různé kazatelé s různým učením, projevy… Já nechci házet všechny do jednoho pytle a přisú to tak, že skutečně v tom nemusím mít moudrost, ale kladu si otázku, k čemu jsou různé fyzické projevy po ukládání rukou jako je třesení celého těla, šhubání hlavou, padání, ztráta vědomí, různé hlasité projevy zvířecího zvuku – lezení po čtyřech s projevy jak pejsek.“* Rozpakům autorky dobře rozumím. A pokusím se dát radu, jak a proč se nepohoršit.

BIZÁR V BIBLI
Předně je třeba zmínit, že určitě bizarní projevy nacházíme i v Bibli. Snad nejvýznamnější je Boží příkaz Ozeášovi, aby si vzal za ženu prostitutku. Obávám se, že Ozeáš, který tento Boží příkaz poslechl, by byl z celé řady křesťanských sborů vyloučen. Tedy… pokud by nešlo o prostitutku, která činila pokání, což patrně nebyl Ozeášův případ. Příkaz Ezechielovi, aby si připravoval pokrm na sušených lidských lejnech (podařilo se mu je usmlouvat za kravince) zní neméně bizarně. Ostatně i příkaz Izajášovi, kterého Jan Karafiát označoval za „knížete proroků“, aby chodil tři roky bosý a nahý, nám jistě také připadá hodně zvláštní. Slychal jsem častou námitku proti bizarním projevům, že nejsou biblic-

Kristus není u těch a s těmi, kdo jsou dobře zajištěni, a kdo se i domnívají, že jimi už nemůže nic otfást. Není ani s těmi, kdo se zabývají sami sebou a do nekonečna pitvají své nitěrko. „Ježíš trpěl venku za branou“. Popraviště bývala mimo město. Nejen v Jeruzalémě, ale i v naší zemi. Kdo takto umírá, nemá už zřejmě nárok na život. Není pro něho místo v řádné společnosti. Pro leckoho jde opět o pádný důvod k tomu, aby se od Ježíše odklonil a nevěnoval mu nadále pozornost. Chce přece mocnějšího, slavnějšího a vítězného Pána! Copak se má ve víře upínat k tomu, který skončil v bolestech a osamění „venku za branou“? Moderní myšlení rádo popírá nutnost smřfení, potřebu oběti. Copak není v Boží moci a kompetenci, aby odpouštěl provinění „jen tak“, a bez všeho dalšího? Nestačil by jeden rázný škrt, aby se odstranilo vše, co nás tíží a sráží, co nás staví před Bohem do nepříznivého světla? V oběti za smřfení člověk s lictostí uznává i přiznává, že se provinil. Je si vědom svého selhání. Obětní starozákonní zvířata mají zástupný význam. Ukazují nejen dál, ale také i dopředu. Až k té rozhodující oběti, k Velkému Pátku, k oběti „venku za branou“. Naším oltářem je Golgota. Obětí je Ježíš. Dnem smřfení je Velký Pátek. Ježíš je ovšem nejen obět, ale je i „mocný velekněz“, který vstoupil až před Boží tvář. A zde se přimlouvá, oroduje za nás. A my se smíme – díky němu – odvážit vejít „do svatyně cestou novou a živou, kterou nám otevřel zrušením opony – to jest obětováním svého těla“ (Žd 10,20) Křesťan radostně i vděčně vyznává, že je díky golgotské oběti očištěn. Konflikt, roztržka, stav nepřátelství

s Bohem je odstraněn. Odcizení je pryč. „Krev kříže všecko obmyla a staré věci zrušila“. Tak vyznáváme ve známé a zpěvné písni. Ten, kdo zemřel za hradbami svatého města, chce patřit všem. Není tu jenom pro nějakou úzce vymezenou elitu, pro nějakou výjimečnou skupinu. Nikdo si totiž nemůže sám připsat k dobru, že se stal křesťanem. Copak je jeho zásluha, že vyrůstal ve věřící rodině či se setkal s věrohodnými křesťanskými svědky a jejich postoji a projevy? Dveře jsou a zůstávají otevřené i pro ty druhé. Křesťanem může být nejednou i ten, kdo dnes nechce mít s vírou zhola nic společného. Copak nedochází k zázrakům i tohoto druhu? Jistě – církev má určité dané hranice a mantinely. Není proto lhostejné, jestli se k ní někdo hlásí nebo ne. Je přímo životně důležité, komu kdo patří. Zde je nicméně třeba dodat: Jen sám Bůh ví, kdo je „uvnitř“, a kdo je naopak „vně“. Tiš v zemi se neprojevují hlasitě, neuzívají ani vyznavačsky silná slova. Nicméně – jsou přímo solí země. Máme jít za svým Pánem, a to i všelijak klopýtavě. A to znamená: jít až „za hradby“. Tato cesta nebývá snadná. Copak nemívá člověk o Bohu mnohem vzletnější představy? Nemá být Bůh zachráncem života, garantem, zárukou toho a onoho zdra-ru, dárcem zdraví, štěstí i prosperity? Místo toho je to kříž, znamení hanby a potupy. Kdo se na něm pohoršuje, míní, že právě kříží měl Bůh zabránit. Kdo však vyznává Ukřižovaného, vidí všechno docela jinak. Bez kříže totiž není smřfení, ani spasení. Díky Golgotě smíme přistupovat k Bohu směle a v dětské důvěře.

Jaroslav Nečas

jedna sestra, které jsem se jenom velice lehce dotkl – jsem si jist, že jsem ji nijak netlačil. Dobrá, to by se dalo vysvětlit davovou psychózou. Toto byl pouze počátek mých střetnutí s bizarními projevy. Mnohem důležitější pro mě byla návštěva v Torontu v roce 1995, kdy probíhalo tzv. „Torontské požehná-ní“. Na shromáždění, kde bylo přes tisíc lidí, mne shodou okolností vyzval kazatel, abych přišel na pódium (byl jsem tam tehdy jediný z České republiky). Ptal se mne, proč jsem do Toronta přijel. Jelikož většina návštěvníků byli vyhořelí pastoři z USA, cítil jsem se tak trochu mimo „hlavní proud“. Odpověděl jsem, že nemám žádné osobní problémy, a že mi jde čistě o to, přivést probuzení do České republiky. Kazatel začal znovu kázat a říkal, že Bůh někdy s lidmi udělá něco zcela jiného, než čekali. Mluvil ještě asi dvacet minut a pak na mě vložil ruce. Padl jsem na zem a ležel jsem tam asi půl hodiny. Kolem mě probíhala asi vzrušující a patrně docela hlasitá mela, ale já jsem byl v úplném tichu a jednal se mnou Bůh. Velmi, velmi osobně. Mluvil se mnou o mém vztahu s mým pokrevním otcem, kterého jsem viděl jedinkrát v životě, když mi bylo 33 let. Tento muž zemřel pět let předtím, než jsem jel do Toronta, ale můj vztah k němu nebyl vyřešen. Nebudu popisovat podrobnosti, co mi Bůh říkal, ale nikdo mě nepře-

Co odpovíme?

V ten den přistoupili někteří farizeové a říkali mu: „Odejdi a běž odsud, protože Herodes tě chce zabít.“ Řekl jim tedy: „Jděte a řekněte té lišce: „Hle, vymítám demony a uzdravuji dnes i zítra a třetího dne dokonám. Dnes, zítra i pozítří však musím být na cestě, protože není možné, aby prorok zahynul mimo Jeruzalém. „Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kteří jsou k tobě posíláni! Kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti jako slepice shromažďuje své kuřata pod křídla, ale nechťeli jste. Hle, váš dům se vám zanechává pustý. Ale říkám vám jistě, že mě už neuvidíte, dokud nepřijde čas, kdy řeknete: „Požehnaný, který přichází v Pánově jménu.“

L 13,31-35

Možná, že si po přečtení tohoto biblického úryvku pomyslíte: *„Proč Ježíš něco vyčítá farizeům, když ho přišli jen varovat?“* Jenže, takto naivně to někdy mohou vidět pouze lidé. Boží syn totiž zná i skryté myšlenky. Dobře ví, že se zákoníci bojí. Najednou přišel někdo, kdo dokáže uzdravovat, vyhánět demony a vyučovat ve jménu jejich Pána a to všechno bez jejich souhlasu. Žárlí a bojí se o svou moc, prospěch a společenské postavení. Nejraději by Krista předali světské spravedlnosti hned, aby se ho zbavili. Napřed to však zkouší lstí. Potají si přejí, aby se nezvaný Mistr ulekl a svůj boj vzdal sám od sebe.

V podobné situaci se můžeme ocitnout i my. Jsme horliví, plní Ducha, říkáme lidem Pravdu, ale jakoby se od nás začali naši známí odvracet. Často říkají: *„Nám nevaď, že jsi věřící, my jsme tolerantní. Jen by ses mohl přestat pořád modlit a zpívat ty své náboženské písničky. Jinak si budou myslet, že jsi blázen!“* Kdybyste někde potkali takové poradce, tak si raději zacpěte uši! Kristus dobře rozpoznává faleš zrádných „přiznivců“, a proto nekárá bezbožného Heroda, ale přímo je. Usvědčuje je z jejich hříšných myšlenek a vyčítá jim jeden z největších hříchů. Zabíjení Hospodinových proroků a stavění se proti Boží moci. Na druhou stranu jim však naznačuje, že to s nimi nebeský Otec myslí dobře. Chtěl by je zahrnout láskou a vzít je pod svá ochranná křídla, tak jako se maminka stará o své malé broučky, ale oni nechťejí. Proto jejich duše zůstávají pusté do doby, než poznají, kdo je Mesiáš. Spasitel nezapomíná ani na proradného vladaře. Vzkazuje mu, ať se nesnaží, že uzdravovat a vymítat bude už jen dnes a zítra a pak že stejně zemře. Nesnaží se svou mocí bojovat proti hlavě státu a zároveň se jí nebojí. Ukazuje nám tím skutečnost, že máme stát pevně v Hospodinu a odevzdaně plnit jeho vůli podle hesla: *„Co se má stát, to se staí.“* Křesťan má přijímat od Boha dobré i „zlé“. Cesty Páně jsou nevyzpytatelné a náš lidský rozum nestačí na to, aby pochopil smysl všeho, co v životě zažíváme. Ježíš nepláče jen nad Jeruzalémem, ale i nad námi. Také v Lounech a ve všech městech celého světa by ho nepřijali úplně stejně. Tyto události se odehrály v hlavním městě Judska proto, že Izrael byl vyvoleným národem. To však neznamená, že by byli Židé horší než my. Ba naopak, ani ti nejlepší z nejlepších neobstáli dokud byl svět pod Zákonem.

Pod tíhou dojmů z tohoto příběhu, bych si vás dovolil vyzvat k sebezpytování vlastního svědomí. Jak vidno, svět našich představ a tužeb se spolupodílí na formování našeho postoje k Ukřižovanému, který trpěl na kříži a proléval svoji krev za nás, abychom byli osvobozeni z otroctví hříchu. Přetvářka a zlé úmysly jsou mnohdy příčinou naší duchovní prázdnoty. Stejně jako farizeové by kdekdo rád říkal Ježíši, co má dělat jen proto, aby mu nezasa-hoval do života a nebral mu jeho církevní pohodlí. Nechme se však raději svolat do shromáždění Božího lidu a zahalme se mocí Ducha svatého. Řek-něme vnitřně své „ano“ plně odevzdanosti Kristu a vydejme se na cestu věr-ných, upřímných a odevzdaných služebníků.

Ivo Kraus

svědčí, že v Torontu tehdy nejednal Bůh. Přinejmenším se mnou. Přitom se tak dály i věci, které se mi pranic nelíbily. Různé bizarní proje-vy tam byly, a pastor John Arnott se svým týmem se je snažili minimali-zovat. Mluvil jsem později s jedním americkým pastorem, který nějakou dobu sloužil v České republice, a který Toronto navštívil vícekrát. Říkal mi, že s každou další návštěvou se dovídal o dalších a dalších regula-cích. Pohoršlivé projevy zmizely, ale také probuzení pomalu vyšumělo. Přestože byla doba, kdy jsem se sám projevoval bizarně (šlo o ležení na zemi a nekontrolovaný smích), v zá-sadě tyto věci moc nemám rád. Ale postupně jsem nabyl svobody v přis-tupu k nim.

JAK SE NEPOHORŠIT

Sestra, na jejíž dopis reaguji, vyjad-řuje přesvědčení, že tyto projevy ne-dokazují Boží přítomnost, Boží jed-nání. Stoprocentně souhlasím. Do-spěl jsem k názoru, že Bůh po mně nechce, aby se zúčastnil shromáždě-ní, která mi nesednou, protože se tam takové věci dějí. Ale zároveň vím, že by se mu nelíbilo, kdybych odsuzoval jiné, kteří takové věci dě-lají. V takovém případě bych se mohl stát neplodným jako Saulova dcera Míkal, která pohrdla svým manželem, králem Davidem, když

křepčil před truhlou. V církvi se bu-dou díť věci, které nám nesednou nebo které nám připadají podezřelé. Na druhé straně nás nikdo nenutí, abychom se na nich podíleli. Klad-me si otázku: Chce po mně Bůh, abych se k těmto věcem vyjadřoval? Pokud někdo z nás pořádá nějaké shromáždění, pak za ně jistě nese odpovědnost. Dokud jsem byl pas-torem, tak jsem se těmito otázkami musel zabývat, samozřejmě v sou-činnosti se staršími. Teď jsem zpra-vidla zodpovědný pouze za své ká-zání – tam, kde jsem pozván. Nemu-sím chodit na shromáždění, kde se dějí věci, ve kterých „nemám po-koj“. Ale nejsem soudcem těch lidí, kteří je pořádají. Mohu poradit, když jsem tázan.

Tak radím: *Nechodte na shromáždění, která vám „nesednou“. Ale neodsuzujte bratry a sestry, kteří tam chodí. Jsou to Boží služebníci, nikoli vaši. Je to mezi nimi a Bohem. Když budete dělat věci, které vám nesednou, nebudete autentič-tí. Když budete tyto věci odsuzovat, budete sudičští. Američané mají pro ta-kové křesťany přívlastek „chosen fro-zen“ („vyvolení, ale zamrazení“, tedy studení jako psí čumák). A pokud jste ve vedoucí pozici, nebojte se říci, že něco ve svém sboru – nebo na určitém kon-krétním shromáždění – nechcete nebo naopak chcete.*

Dan Drápal

Velikonoční bohoslužby v některých pražských sborech

BRATRSKÁ JEDNOTA BAPTISTŮ

Praha 3 – Vinohrady

Zelený čtvrtek – 18.30 h velkopáteční bohoslužba
Neděle velikonoční – 9.30 h velikonoční bohoslužba

CÍRKEV BRATRSKÁ

Praha 1, Soukenická 15

Velký pátek – 10 h celopražské velikonoční shromáždění sborů CB

Praha 5, Smíchov, Vrázova 4

Velký pátek – 16.30 h křížová cesta na Petříně
18 h velkopáteční bohoslužba
Neděle velikonoční – 9.30 h velikonoční bohoslužba

ČESKOBRATRSKÁ CÍRKEV EVANGELICKÁ

Praha 1, Kliment

Zelený čtvrtek – 18 h čtení pašijí v kostele
Velký pátek – 9.30 h + 18 h bohoslužby s VP
Neděle velikonoční – 9.30 h bohoslužby s VP

Praha 2, Vinohrady

Zelený čtvrtek – 18 h čtení pašijí (v 1. patře sborového domu)
Velký pátek – 9.30 h bohoslužby s VP
Neděle velikonoční – 9.30 h bohoslužby s VP

Praha 3, Žižkov I, Betlémská kaple, Prokopova 4

Velký pátek - 9.30 h společné bohoslužby s VP
sborů Žižkov I + II, Jarov, Vršovice
Neděle velikonoční – 9.30 h velikonoční bohoslužby s VP

Praha 3, Žižkov II

Zelený čtvrtek – 19 h pašije podle Marka
Velký pátek – 9.30 h společné bohoslužby s VP
Neděle velikonoční – 9.30 h bohoslužby s VP

Praha 4, Braník

Velký pátek – 17 h velkopáteční bohoslužby
Neděle velikonoční - 9.30 h velikonoční bohoslužby

Praha 4, Jižní Město

Velký pátek – 9.30 h pašijové bohoslužby
Neděle velikonoční – 9.30 h velikonoční bohoslužby

Praha 6, Střešovice

Zelený čtvrtek – 19 h pašije
Velký pátek – 9.30 h bohoslužby s VP
Neděle velikonoční – 9.30 h bohoslužby s VP

Praha 10, Strašnice

Zelený čtvrtek – 19 h bohoslužby se čtením pašijí
Velký pátek – 17 h bohoslužby s VP
Neděle velikonoční – 9 h bohoslužby s VP

NEŽ BUDE ČÍNSKÝM KŘESŤANŮM ZVONIT HRANA

Několik desítek účastníků měla akce na podporu čínských křesťanů, jimž české úřady odepřely azyl. Konala se 16. března v podvečer u památníku obětí totality v Praze na Újezdě. Uprchlíků se již dříve zastaly oficiálními prohlášeními české církve i některá média; toto setkání mělo ovšem vrchol ve společných modlitbách. Účastníci přitom nepamatovali jen na sedmdesát odmítnutých čínských uprchlíků (sedmdesátka sestavená z hořících svíček byla na jednom z podstavců nepřehlédnutelná), nýbrž i na další utlačované a pronásledované náboženské menšiny v pevninské Číně i na další nesvobodné Čiňany. Vidět proto bylo i několik tibetských vlajek a jedna vlajka Čínské republiky (Tchaj-wanu).

Vědomí, že všichni pronásledovaní čínskými komunisty jsou na jedné lodi, bylo patrné i z toho, že farář Českobratrské církve evangelické Mikuláš Vymětal, který setkání vedl, předal hned slovo panu Hungovi. Pan Hung praktikuje duchovní cvičení fa-lun-kung v Česku zcela svobodně na rozdíl od tvrdě pronásledovaných praktikujících v Číně. V osobním rozhovoru po akci pan Hung svědčil, že stoupenci hnutí Fa-lun-kung to nemají lehké ani ve Vietnamu, odkud pochází, protože vládnoucí vietnamští komunisté i ve vztahu k hnutí Fa-lun-kung napodobují své čínské soudruhy. Po pozdravu herečky a aktivistky Tání Fišerové zmínil muslim Ondřej Adamík situaci ugunských muslimů, žijících většinou v čínské provincii Sin-ťiang. Reformní Židovka Zuzana Schreiberová připomněla, že za druhé světové války se Peking stal útočištěm prchajících Židů. Za pouhé dvě generace se ovšem vztah Čiňanů k náboženským menšinám radikálně proměnil. Dále krátce vystoupili českobratrský farář Tomáš Cejp, jeden z autorů Otevřeného dopisu předsedům obou komor parlamentu ve věci azylu čínských křesťanů, Jan Voves, člen Církve bratrské a jeden ze svolavatelů setkání, a Pavel Pokorný, první náměstek synodního seniora ČCE.

Již za houstnoucího deště četla Jitka Černošová 43. žalm z čínské Bible a týž žalm se pak společně česky modlili i někteří účastníci setkání. Společnou modlitbou byl také křesťanský Otčenáš. Píseň "Jednou budem dál" zpívali pak účastníci česky i anglicky. Farář Vymětal upozornil na zvony, které se na podporu čínských uprchlíků rozezněly z katolického kostela Panny Marie Vítězné a z evangelického kostela U Salvátora. Zvony budou provázet i další akci na podporu čínských uprchlíků, kterou farář Vymětal chystá na Zelený čtvrtek. Tehdy se tradičně zvoní hrana. Účastníci setkání si jistě přáli, aby hrana brzy nezněla i za uprchlíky.

Zdeněk Vojtíšek, Dingir

Judský prokurátor, vojáci, Ježíš a my

Drama Ježíšova procesu a následné popravy vrcholí. V podání Markova evangelia se vše sběhlo následovně: „Tu Pilát, aby vyhověl zástupu, propustil jim Barabáš: Ježíše dal zbičovatí vydal ho, aby byl ukřižován. Vojáci ho odvedli do místodržitelského paláce, navlékli mu purpurový plášť, upletli trnovou korunu a začali ho zdravit: "Bud' zdrav, židovský králi!" Bili ho po hlavě holí, plivali na něj, klekali na kolena a padali před ním na zem. Když se mu dost naposmívali, svlékli mu purpurový plášť a oblékli ho zase do jeho šatů. Pak ho vyvedli ven, aby ho ukřižovali. Cestou přinutili nějakého Šimona z Kyrény, otce Alexandrova a Rufova, který šel z venkova, aby mu nesl kříž. Přivedli ho na místo zvané Golgota, což v překladu znamená *Lebka*.

Kdo byli aktéři posledního dějství? Je zde znechucený, pragmatický judský prokurátor Pilát. Vrcholný politik kdysi jak dnes. Podle evangelisty Jana si umyl ruce nad verdiktem, k němuž vmanévrován protistranou. Pokusil se třikrát změnit běh událostí, naposledy tradiční velikonoční amnestií a neuspěl. Dále již konají jím pověřeni prostí vojáci. Určitě dost sprostí a otrlí chlapi, zkušení ve svém řemesle. Pod rouškou cynismu se může skrývat drsné jádro. Ostatně i Himmler, určitě ne útlocitný, měl starost o své podřízené, vykonavatele masových vražd, aby se psychicky nepoložili. Pro vojáky našeho příběhu mohlo jít o jejich morbidní humor, jakousi „relaxaci“, ohavnou kratochvíli. Samo předchozí bičování bylo v popisu práce žoldnérů. Plivat na odsouzence, vysmívat se mu, bít jej do hlavy holí – hanobit jej dále fyzicky i trnovou korunou a purpurovým pláštěm - jako by je někdo navedl až do posledních detailů. To bylo již nad rámec zadání jejich úkolu. Svolali

k tomu celou setninu, či kohortu (četu, rotu, oddíl; 100 až 600 vojáků), zde reálně spíše podstatně méně. Kraličtí kouzelně překládají: „svolali všecku sběř“. Drastická scéna neurvalých žoldnérů získává i jiný kolorit, když centurio nejen na Pilátův dotaz potvrdil, že Ježíš je mrtev, nýbrž ještě předtím pod kříž

Zemřel evangelický farář Alfréd Kocáb

Ve věku 92 let zemřel 15. března Alfréd Kocáb, evangelický farář, chartista a někdejší člen Nové orientace, která byla neformálním teologickým proudem Českobratrské církve evangelické, jehož stoupenci se snažili nově formulovat teologická a eklesiologická východiska činnosti ČCE a zároveň aktivně zaujímat kritické postoje vůči společenským poměrům v socialistickém Československu. "Byl to skvělý člověk, manžel, otec, dědeček a pradědeček. O jeho komplexní rozhled v oblasti historických, politických a duchovních souvislostí jsem se mohl celoživotně opírat", napsal jeho syn zpěvák a bývalý politik Michael Kocáb. "Alfréd Kocáb byl vzácný člověk, jenž o sobě prohlašoval, že má dvě srdce - katolické i evangelické. Každý, kdo se s ním setkal, byl osloven jeho laskavostí, velkorysostí a přátelským přístupem. Byl odvážným stoupencem svobody, člověkem bez ideologických předpojatostí", ocenil zesnulého na svém facebookovém profilu také kardinál Dominik Duka, který upozornil na to, že to byl právě Kocáb a jeho paní, kdo k nám přinesli znalost hnutí Taizé. "Měl jsem ho velmi rád, vážil si jej a v modlitbě věřím, že u našeho Pána nalezl stejně otevřenou náruč, jakou nabízel lidem kolem sebe", dodal Duka.

dle www.christnet.eu

Pozvánka

EKOLOGICKÁ SEKCE ČESKÉ KŘESŤANSKÉ AKADEMIE zve k účasti na ekumenické bohoslužbě ke Dni Země, která bude v úterý 10. dubna 2018 od 18 h v pražském kostele Nejsvětějšího Salvátora (u Karlova mostu).

Kázáním poslouží prof. Pavel Hošek, Th.D., z Evangelické teologické fakulty UK, zpěvem pěvecký sbor Gabriel..

(JNe)

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace v Praze 2,
Ječná 19, PSČ 120 00, tel.: 224 919 607,
e-mail: ET.KJ@worldonline.cz
www.evangelickytydenik.cz
Celoroční předplatné 481 Kč, jednotlivé číslo 13 Kč. Č.ú.: 228961190/0300
Redaktorka: Helena Bastlová
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů. Nevyžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.
Tiskne Grafotechna
Distribuci provádí:
* Pro jednotlivce: Česká pošta, s.p. bezplatná infolinka České pošty 800 300 302
adresa pro písemný styk: Česká pošta oddělení periodického tisku Olšanská 9, 130 00 Praha 3
e-mail: postabo.prstc@cpost.cz
*Hromadné zásilky: A.L.L.Production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234092851
Registrační číslo MK ČR: E 365
ISSN 0139-505X

duben
květen

samařil

CÍRKEV BRATRSKÁ

v Dobročinné kavárně Cesta domů, Soukenická 15,
Praha 1, vždy ve čtvrtek od 18 hodin

www.klubsamari.cz

vstupné dobrovolné

5.4. Neposlušná kůzlátka

Představení loutkového divadla
Buchtý a loutky pro děti i dospělé.
Režie: Vít Brukner

19.4. Duše přírody

Esejista a religionista Lukáš Senft
přiblíží nové pohledy a nezvyklé
výklady přírodního světa, které
mohou obohatit vnímání nás
samých a naší spirituality.

3.5. Ještěři v Samaři

Koncert skupiny ve složení Kryštof
Verner, Ladislav Knotek a Lukáš
Gregora prokládaný autorským
čtením Daniela Wagnera.

pořadatel:
Sbor
Církev bratrská
v Praze 1

ve spolupráci
s domácím
hospicem:

mediální
partneři:

CESTA
DOMU

PRAHA 1

Karmelitánské
Knihkupectví
U sv. Vojtěcha

nota nebe

Soudní přísluš
Pražské úřady

BRÁNA

rádio 7

tvar

SN

Kostnické Jiskry
Evangelický
týdeník

podpořeno granty: